

„היא לא תאריך ימים אחרי המכה הזאת“ אמר דדו על גולדה אחרי מילחמת יום הכיפורים ובחר בשתיקה - והשבוע היא עמדה על קיברו

ההלב

שרות זאת. לא יכולתי לעשות זאת לתלמי מה (אשתו) והילדים. ייתכן שמשום כך לא רציתי שהאקדה יהיה איתי... התגובה הראציונאלית גמלה במוחו של דדו תוך זמן קצר, תוך כדי קריאת הדו"ח. הוא יצא לשיבת הממשלה כדי למסור

לא העלה על דעתו שכבר בשלב זה של החקירה תמצא אותו הוועדה אשם, ואשם יחיד כמעט, בנקודה שהוא ראה בה את עצמו נקי לחלוטין: המחדל של איגיוס כוחות המילואים ערב המלחמה. „את לא חייבת לקבל את הדו"ח... אפי שר לגנוב אותו...“ אמר דדו הנדהם לי גולדה, „הוא לא מחייב...“

„מאוחר מדי...“ השיבה לו גולדה. „חב"י ועדת החוקי והביטחון של הכנסת כבר קראו אותו. אפילו אם אגנוב אותו, הוא יהיה מחר בכל העיתונים...“ דדו ביקש אז שהות לקרוא את הדו"ח לפני שיתן לגולדה תשובה סופית. הוא נטל את הדו"ח ויצא להסתגר עימו בחדר במלון המלך דוד. היה זה שם, כשמבלי משים באותו רגע, נמנע להעלות עימו לחדר את אקדחו.

בין שאר הבעיות והשאלות שהטרי רידו אותו במרוצת השנתיים האחרונות, העסיקה את דדו גם אותה תמונת

מאת

אלי חבור

לה את החלטתו להתפטר מתפקידו המטכ"ל. באותו יום קנה דדו את עולמו בעיני העם.

הצורה האבירית והאצילית בה נטל על עצמו את משא ההאשמה שהטילה עליו ועדת אגרנט, זיכתה אותו מייד גם באהדתם של אלה שסברו והאמינו כי היה

המישפחה

תלמה אלעד (למעלה) מול קיברו הפתוח של דדו, נתמכת בידו בניה, פרחיהטייס גדעון ויאיר הצעיר. בתמונה למטה: תלמה ודוד אלעד בחגיגת הנשואין שערכו לפני כחצי שנה לבתם הילה (ליד דדו). החגיגה הפכה למיפגן אהדה והזדהות עם דדו. עימם בתמונה: הבן הצעיר יאיר והחתן דורון.

החיבוק

גולדה מאיר ודדו מתחבקים ומתנשקים לפני כחצי שנה, בעת שגולדה הופיעה כאורחת הכבוד בחגיגת הנשואין לבתו של דדו, היחסים בין דדו לגולדה היו מורכבים. בשל יחסו אליה נימנע מלתקוף את מסקנות ועדת אגרנט.

לו חלק במחדלים בצה"ל ערב המלחמה. גם מבלי לדעת את העובדות ופרטי הי פרטים, חש העם מייד בחושים בריאים כי נעשה עוול לדדו. כי הוא ניבחר כשעיר לעזאזל על-מנת לחפות ולהציל את הדרג המדיני תאחראי למחדלים, ובראשו גולי דה מאיר ומשה דיין. היה זה ראש-הממשלה יצחק רבין ש בדברי הפרידה שלו מדדו, ליד קיברו,

עצמו, כשהוא משאיר את אקדחו ליד נהגו. ברגעים נדירים של חשיפה עצמית מותר לטת, בוודאי בארבע עיניים בפני חברים קרובים, שהוא התברך בהרבה כמותם. ניסה דדו להסביר לעצמו את פשר אותו אקט. „אחת התגובות האינסטינקטיביות תראי שונות,“ היתודה פעם, „היתה לקחת את האקדה ולהתאבד. אבל תיכף פסלתי אפי

המכונית לעבר המלון, כשהוא נושא עימו תיק-ניירות. היה זה דו"ח-הביניים של ועדת אגרנט, הוועדה שמונתה על-ידי הממשלה לחקור את מחדלי מילחמת יום הכיפורים ואת צורת ניהול המלחמה בימיה הראשונים. זמן קצר קודם לכן ניפגש דדו עם ראש-הממשלה, גולדה מאיר, בלישי כתה. הדו"ח היה מונח לפניה, על השולחן. לימים, באוזני ירדים, תיאר דדו את המעמד: „היא לפתה את ידיה בראשה. היא לא העזה להרים את עיניה אלי. היא נראתה לי שבורה ורצוצה כמי ש הונחתה על ראשה מהלומה.“

בשפה רפה ובמישפטים קטועים הסתירה גולדה לדדו את משמעות המלצות דו"ח-הביניים לגביו: המלצה כי יסיים את תקופת כהונתו כרמטכ"ל. דדו לא האמין למישמע אוזניו. הדברים צילצלו באוזניו כרעם. לא שהוא ספר באחריותו הכללית העליונה, כמפקד העליון של צה"ל, לכל מה שהתרחש ערב המלחמה ובמהלכה, לטוב ולרע. אבל הוא

ב מושך שתי שנות כהונתו כרמטכ"ל, אימץ לעצמו רביאלוף דוד („דדו“) אלעדור רפלקס מותנה אחר. בכל פעם שעמד לצאת ממכונית-השרד הצבאית שלו, היה שולח אוטומטית, באופן בלתי-מודע כמעט, את ידו לעבר המקום בו היה שמור עימו אקדחו.

במיקרה של התקפת-פתע הוא צריך להיות נכון, כמו כל חייל להגן על עצמו. דדו סיגל לעצמו את ההרגל לברוק תמיד את נשקו האישי, פעם אחת בלבד הוא חרג ממנהגו זה. היה זה ב-2 באפריל 1974. נהגו הי צבאי, נעים, הסיע אותו מלישכת ראש-הממשלה בירושלים למלון המלך-דוד. דדו עמד לצאת מהמכונית. הוא שלח את ידו לעבר האקדה. אבל הפעם הוא לא הסתפק רק בבדיקה. הוא שלף את האקדח ממקומו, הניח אותו על מושב המכונית, ליד הנהג. רק אחרי-כך יצא דדו את